

III. felvonás

Kegyelemdőfés

2. fejezet

Harc a lángoló
koporsóért

A Makem Te jelentette az utolsó akadályt a Bastion előtt. Mivel a Szövetség ezzel a csatával párhuzamosan már az erődvilág ellen készült, a hatalmas fölénye ellenére az ide szánt flotta nem volt elsöprő túlerőben. Ha egy Stazihoz méltó taktikus vezetne volna a hamis Birodalom erőit, akár még azt is megkockáztattam volna, hogy kétesélyes a küzdelem. Mindazonáltal az igazi Stazi minden csatát kétesélyesként értelmezett, emiatt még azelőtt holtan akarta Antarest, hogy ő fordíthatna a felálláson.

Az egyik legkiválóbb birodalmi lovag ellen mi jelentettük a legkézenfekvőbb megoldást. Mivel már rengeteg ehhez hasonló küldetésben vettünk részt, Stazi megadta nekünk azt a luxust, hogy magunk tervezzük meg a támadást. Még aznap kezdetét vette a tervezgetés a Mynock taktikai asztala felett. Sejtettem, hogy fel fogja ütni a fejét néhány meredek megoldás, de az meg sem fordult a fejemben, hogy én fogom kitalálni a legelmebetegebbet.

– Ez örülség – szögezte le Cade.

– Épp ezért fog működni – feleltem. – Antares nem fog számítani rá.

– Mert eleve kudarcra van ítélve az egész – tette hozzá Blue.

– Kétlem – vágta rá Sateen. – Inkább csak arról van szó, hogy nem szeretsz csalit játszani egy olyan egyén tervében, aki korábban már hátba szúrt téged.

– Ahogyan én sem – szólt közbe Syn. – De elvben megoldható, hogy egy darabban eljuttassuk oda a Mynockot, és ha egyszer bejutottunk a hajóra, akkor tény és való, hogy Antares azt fogja hinni, hogy ti is ott vagytok. Azonban – hangsúlyozta –, ez azt jelenti, hogy minden mozgósítható katonát a behatolási pontra fog küldeni. Lehet, hogy jók vagyunk Blue-val, de egy ilyen harcban azért nem tenném ránk a pénzem.

– Nem csak ketten lesztek – feleltem. – Ha Stazi ráadta a fejét a dologra, akár egy szakaszra való kommandóست is veletek küldhet. Ők már önerőből is meg tudják majd védeni a hajót addig, amíg mi hárman elintézzük Antarest.

– Ami még lehetetlenebb, mint az ő részük – jelentette ki Cade.

– Nem lehetetlen – ráztam meg a fejemet. – Annak tűnik, de technikailag teljes mértékben kivitelezhető.

– Hacsak nem lőnek minket apró darabokra, még mielőtt bármiféle technika is kilátásba kerülhet – felelte Cade.

– Nem fog számítani rá – ismételt el. – Kezdetben azt sem fogja tudni, hogy mi történik, de mire rájön, már túl késő lesz. Szóval, benne vagytok?

– Igen, mester – bólintott rá Sateen.

– Kizárt – vágta rá Cade.

– Nem – szögezte le Blue. – Nem, nem, nem, nem és még ezerszer is nem. – Ennek ellenére is csak egyet ért a szavazata, így Syn kezébe került a döntés.

– Nos – vakarta az állát Jariah. – Ne értsd félre, Micha, én éppen annyira utállak téged, mint ők, de azt kell mondjam, hogy működhetsz. Meredek, de elvben sikerülhet, és ha ezt Cade mondaná, Stazi, vagy bárki más, akkor már gondolkodás nélkül ráadtuk volna a fejünket. Csináljuk.

Amikor megérkezett a szövetségi flotta, Antares erői már készen várták a hajóikat. A birodalmi rombolók pusztító lézertüzet zúdítottak a hajóinkra, miközben a vadászgépek megindultak az új célpontjaik felé. Válaszul sortüzet nyitottak Alliance és többi nagy hajó lövegei. A hangáraikból százával özönlöttek ki a vadászgépek, a legtöbbjük felvette a harcot az ellenséges gépekkel, de néhány rajnak a Mynockot és egy csoport átszállóhajót kellett Antares rombolójára, a Harbingerre kísérsnie.

A szürke bekapta a csalit, amíg az óriások megvívták a maguk harcát, rengeteg vadászgép indult meg a Mynock ellen. A CF9-esek messze felülmúlták a Predator vadászokat, de a pilóták a Helot fregatra koncentrálták a transzportok helyett. A katonákkal telerakott egységek egymás után tűntek el az érzékelőkről, miközben több CF9-es is a birodalmi lézerek áldozatává vált. Nemsokára már az utolsó transzport is tűz martalékává vált, a kísérők száma pedig lassan már a Helot védelmére sem volt elég – szerencsére már nem választotta el őket túl sok a Harbingertől.

Az utolsó kilométeren már csak néhány gép maradt a Mynock mögött, amik sorra elpusztultak a Predatortok tüzében. Synnek hajmeresztő manővereket kellett véghezvinnie ahhoz, hogy a hajó egy darabban a Pellaeon közelébe érjen, de sikerrel járt. A birodalmi vadászgépek és a romboló lövegeink a kereszttüzeben ráfordult a romboló egyik oldalhangárjára, aztán egy sor T4-es rakétával megbénította a teljes szekciót. Az űr és belső atmoszférát elválasztó energiamező leállt, a vészhelyzeti lemezek nélkül a vákuum pillanatok alatt a tátongó sötétségbe küldte a hangár tartalmát. A tehetetlenül sodródó katonák és harci gépek között a Mynock bemanőverezte magát a lassan újjáéledő hangárba, aminek egyszerre kapcsolt vissza az erőtere és a húzódtak a helyére biztonsági lemezei.

Ezen a ponton túl már nem lehettek a segítségemre az érzékelők, de tudtam, hogy hamarosan vissza fog állni a nyomás a hangárban, ezután pedig el fog kezdődni az elterelő csata. Mivel Stazi megadta a kért kommandósokat, tudtam, hogy tartani fogják a frontot, amíg mi megöljük Antarest, ahogyan azt is tudtam, hogy a szürkének már meg sem fordul a fejében egy második átszállási kísérlet.

A terv szerint Stazi várt egy percet a Mynock érkezésétől fogva, azután a Harbingerre koncentrált a tűzerejét. Amíg Antares egyszerre próbált úrrá lenni a tűzpárbajon és az átszálláson, elfelejtette megérezni, hogy a szövetségi zászlóshajó orrán három apró, álcázott vetőkapszula várta, hogy elindítsák.

- Mindenki kész? – szóltam bele a komba.
- Még mindig nem hiszem el, hogy ezt csináljuk – felelte Cade. – De kész vagyok.
- Adane? – kérdeztem.
- Gyerünk már! – vágta rá a tanítványom.
- Háromra – feleltem, ugyanis össze kellett hangolnunk az indulást.

Elszámoltam a háromig, aztán lehúztam az indítókart. A jármű a másik két kapszulával egy időben indult el az Alliance orráról. Egyenesen a Harbinger hídja felé vettük az irányt, tudva, hogy semmi esetre sem térhetünk el a célponttól.

Mivel nem láttak minket az érzékelők, a hajtóművek apró, narancssárga fényén kívül semmi sem árulhatott el minket. Szellemeként szeltük át a harcteret, egymás után elhúzva a vadászgépek és a felénk sodródó, lángoló hajók mellett. Ugyan a legtöbb vetőkapszulával képtelenség manőverezni, a mi módosított járműveinknek elég oldalrakétája volt ahhoz, hogy ki tudjunk kerülni nagyobb dolgok útjából, azután korigálni tudjuk a pályánkat.

Amíg elértük a rombolót, egy teljes percen át szemlélhettük a harcteret, igaz, egyikünket sem érte különösebb meglepetés. A háromszoros túlerőben lévő szövetségiak különösebb gond nélkül boldogultak a Antares flottájával. Lehet, hogy a birodalmi rombolók hatékonyabbak voltak a szövetségiakénél, azonban Stazi flottájában éppen annyi birodalmi hajó akadt, mint az ellenség soraiban. A szürkének sosem volt esélye Stazival szemben – de attól még megéri gondoskodni arról, hogy ne hagyja el élve a harcteret.

A Harbinger közelébe érve már csak másodpercek választottak el minket ettől a céltól. Felkészültünk rá, hogy belevezessük a pajzsmódulátorral felszerelt kapszulákat a Pellaeon hídjába, azonban akadt egy kis bökkenő.

– Bemérték – jelentette ki Sateen.

– Semmit sem mutatnak az érzékelők – ráztam meg a fejemet.

– Attól még érzem – vágta rá Adane. Elrántotta az egységét a hídtól, miközben egy lövedék olyan közel húzott el mellette, hogy leperzselte a festéket a járműről. – Máshová fogok érkezni. Felesleges utánam menni, időben meg foglak találni titeket.

– Rendben – bólintottam rá. – Úgy fest, hogy ketten maradtunk, Cade – szóltam hozzá az osztott csatornán át.

– Megoldjuk.

Mire Antares kiszúrta a másik két kapszulát, már késő volt tűzparancsot adni ránk. A gépeink még azelőtt áttörtek a Harbinger pajzsain, hogy egy lövés is elért volna minket, a híd ablakai pedig egy pillanat alatt megadták magukat a kapszulák ék alakú fejeinek. Beletelt a néhány másodpercbe, mire a biztonsági rendszerek kompenzálták a réseket, ami elég időt adott nekünk ahhoz, hogy kitörjünk a járműveinkből.

Én a híd közepén találtam magamat, négy rohamosztagos által körbevéve. Lebuktam a lövések elől, aztán két gyors kardmozdulattal véget vettem az életüknek. Ezután átugrottam a kapszulán, szembefordulva Antaressel és az őt védő négy birodalmi lovaggal, akik fürgén mellé siettek.

– Cade – fordultam a kapszulája felé. A híd alsó szintjén ért földet, Skywalker gyorsan lerendezte a fénykardtávban lévő kezelőket, aztán mellém ugrott, hogy együttes erővel vegyük fel a harcot Antaressel.

– Érdekes – emelte maga elé a kardját Draco. – A Bastion óta álomban sem gondoltam volna, hogy viszont látlak, Talon. Főleg nem azokkal, akik elárultak téged.

– Alábecsülsz a kétbalkezes tökkelütöttekkel szemben tanúsított toleranciámat – feleltem. – Tekintve, hogy még nem futsz az életedért, a képességeimmel kapcsolatban is éppúgy el vagy tévedve.

– Nem is beszélve az enyémeikről – tette hozzá Cade.

– Mit mondhatnék, szeretem a kihívásokat – jelentette ki Antares. – Treis halála óta már egyébként is várom, hogy meglegyen a második körünk – nézett a szemembe. – Ha olyan jól küzdesz, mint akkor, talán megkíméllek a Bastion vendégszeretetétől. – Amíg beszélt, lassan körbevetettek minket a hídon lévő rohamosztagosok. Tudtam, hogy vert helyzetet akarnak teremteni, és azt is, hogy úton az erősítés.

– Elég az üres fenyegetésekből – szögeztem le. – Védj magad, ha képes vagy rá! – emeltem fel a hangomat, mire haraggal teli kisüléseket engedtem a plafonba.

Tudtam, hogy a sötétszürke festék nem fogja átengedni az áramot, ehelyett lepattantak róla, halálzónává változtatva a hidat. Egymás után vágtam tönkre a rendszereket és állítottam meg a kétségbeesetten tüzet nyitó katonák szívét, miközben támadásba lendültek a birodalmi lovagok.

Cade felfogta Antares támadását, hogy időt adjon nekem a sorok megritkításában – de ez nem állította meg a társait. Amikor már felém ugrott az első szürke, rá fordítottam a kezemet, halálos erejű kisüléseket indítva felé. A férfi már ordított, amikor elért, a kardommal kivédtem a támadását, aztán az elektrosokkal felhagyva ellöktem őt magamtól az Erővel.

A lovag elég erővel szállt bele a falba ahhoz, hogy egy ideig ne legyen probléma vele, azonban a társai még mindig engem akartak – Cade helyett, aki erőteljes, vad kardcsapásokkal küzdött a számító Antaressel szemben.

A jobb oldalamból közeledő szürke támadt először, miközben a társai felkészültek rá, hogy megtörjék a védelmemet, amint a társuk lekötötte a pengémet. A szürke a fejemet támadta a kardjával, én hátrakaptam a fejemet a plazma elől, majd egy gyors mozdulattal átvágtam az alkarját. Miközben a férfi felordított, megtámadtak a társai, akiket megpróbálta félrelökni – de még időben ellensúlyozni kezdték az erőmet, ami pillanatnyi patthelyzetet teremtett.

Amíg megpróbáltam érvényesíteni az erőfölényemet a képzett harcosokkal szemben, a rohamosztagosok tűz alá vettek, hogy ne tudjam megölni a sebesült szürkét. Ugyan a precíz lövések között sikerült lecsapnom a férfi fejét, be kellett látnom, hogy semmi jóhoz sem vezethet ez a helyzet – hacsak nem improvizálok.

Felhagytam az erőlködéssel, félreugorva az ellenlökés elől. A bal kezemmel a tenyerembe húztam az elesett lovag kardját, fokozva a lézer elleni védelmet. Kivártam a lovagok támadásait, akik hiába sújtottak le rám egyszerre a kardjaikkal, minden eszközöm megvolt ahhoz, hogy kivédjem a fehér pengéket.

Az elvétett lövedékhárítások között felváltva támadtam és védekeztem a kardjaimmal, a szürkék jók voltak – ha nem is számítottak túl kiemelkedő vívóknak, a testvéries összhangjukkal még engem is le tudtak kötni egy időre –, de nem győzhettek ellenem. Igaz, nem is kellett, elvégre bármelyik pillanatban erősítés érkezhett – a félrelökött lovagról nem is beszélve.

Cserélhetnék – mondta az Erőn át Cade. Jól tartotta magát Antares ellen, de tudta, hogy én jóval hatékonyabban tudnék harcolni ellene.

A számból gondoltad ki a szót – feleltem.

Az egykor szoros kötelékünknek hála nem okozott gondot a helycsere kivitelezése. Egy lökessel megállásra készítettem a két lovagot, amíg átugrottam a túloldalra. Ugyan Cade meglehetősen fürgén változtatott helyzetet, Antares utána kapott a fénykardjával – de az én pengém feltartóztatta az övét, mielőtt elérhette volna őt.

– Velem akartál vívni, nemde? – feleltem, miközben heves szikrákat hánytak a fegyvereink.

– De még mennyire – vágta rá Draco. – Lássuk, hogy ki a jobb! – mondta, miközben elrántotta a pengéjét az enyémtől, aztán támadásába lendült.

Kivédtem a vállamra irányzott kardcsapást, mire Antares az oldalamat támadta. Szembefordítottam a lila pengét fehérrel, aztán elkezdtem használni a lábamat, amint összeütköztek a kardjaink. A csizmám már csak néhány centire járt a szürke gyomrától, amikor az rámarkolt a lábszáramra. Tudtam, hogy innen csak egy mozdulat, hogy lábamra törjön a kardja, de még időben támadt egy ötletem.

A kardommal feltartottam Antares fegyverét, miközben a másik lábam is elhagyta talajt. Mire Draco elengedte a bal lábamat, a jobbal már oldalba rúgtam, mire mind a kettőnket oldalra készített a fizika.

Antares hamar visszanyerte az egyensúlyát, de ekkora már én is készen álltam a következő körre. Dühvel a szívünkben támadtunk egymásra, a szürke egy rézsútos kardcsapással kezdett, mire én átugrottam felette, aztán hátraszegtem a pengémet egy félfordulat keretében. Antares elég gyors volt ahhoz, hogy hárítson. A lehető leghamarabb bele akartam kezdeni a következő ugrásba, azonban az Erő figyelmeztetni kezdett engem valamiről.

Gyorsan felmértem a környezetemet. Cade jól küzdött a két lovag ellen, már meg is sebesítette az egyiket. A kezelőszemélyzet még mindig a hajóval viaskodott, a rohamosztagosok pedig már nem maradtak elegen ahhoz, hogy komoly veszélyt jelentsenek az életemre. Azonban már összeszedte magát az a lovag, akit a falhoz löktem. Mire elindult felém, Draco már átvette a kezdeményezést. Elkezdtem kivédeni a gyors és precíz támadásait, miközben a társa rohamot indított ellenem.

Már a beavatkozó támadását készültem védeni, amikor kinyílt a hídról kivezető főfolyosó ajtaja. Azt hittem, hogy erősítés érkezik – ami érkezett is, de már csak egy rakás holttestet láttam belőlük, akik a tanítványom mögött sorakoztak.

– Eszedbe se jusson! – emelte fel a hangját Adane, félrelökve a birodalmi lovagot. A férfi hamar visszanyerte az egyensúlyát, immár a tanítványom érdekelte, és nem én.

Miközben egymásnak esett a kettő, eldöntöttem, hogy ideje fordítani az Antaressel fordított párbajomon. Kiléptem a nyakamat fenyegető kardcsapás útjából, aztán célba vettem a védtelenné vált karját. Draco számolt ezzel a lépéssel, ezért még időben el tudta rántani a karját, majd támadásba fordíthatta a védekezést.

Megéreztem a csípőmre mért kardcsapást, ezért fel tudtam készülni a védésére. Csak egy probléma volt...

Csak kevesen tudták, hogy a Decimatort még nem rendelték vissza a Bastinora. Még kevesebben ismerték a pontos tartózkodása helyét, és alighanem csak én és a hű szolgálóim voltak tisztában azzal, hogy már a miénk lesz, mire eléri a bolygót.

A galaxis legerősebb rombolója egy titkos támadásban vett részt a Kuat hajógyárai ellen, amikor szembetalálta magát az Impostor szövetséginek álcázott sith rombolóval. A hajó azonnal megadta magát az óriással szemben, Edouard Fenel admirális úgy gondolta, hogy jó ötlet csapatokat küldeni a hajóra annak érdekében, hogy átvegyék az irányítását – de ez nem is csoda, hiszen honnan tudhatta volna, hogy az Impostoron van az Egy Sith minden egyes tagja?

Miután a transzportok beértek a főhangárba, minden kapcsolatuk megszakadt a külvilággal, a katonáik pedig döntő túlerővel találták szemben magukat. Rövid harc után a fehérpáncélosok megadták magukat a fekete vértet viselő társaik és a fénykardjaink erejének. A legtöbb foglyot ott helyben megöltük, csak keveset hagytunk életben közölük. Az Erővel átvettük az irányítást az elméjük felett, aztán lejelentettük velük, hogy sikeresen elfoglalták a hajót, de sok szövetségi nem értett egyet a dologgal, ezért az Impostor tele van hadifoglyokkal.

Fenel nem volt hülye ember, csak ostoba. Tudta, hogy nem jó ötlet sok fogolynak lennie egy helyen, ezért úgy döntött, hogy a rabok kétharmadát átszállíttatja a Decimatorra. Miután a teljes Egy Sith és egy ezred rohamosztagos felzúfolta magát a transzportokra, a megadott időben felmentünk a hajóra. Az ott lévők semmit sem sejtettek a rájuk váró horrorról, ez egészen addig így is maradt, amíg lenyíltak a transzportok masszív rámpái és közéjük vetették magukat a Sötétség szolgálói.

Edouard mindent bevetett ellenünk, ami csak a rendelkezésére állt, de még így sem tartott tovább negyed óránál, hogy a legerősebb szolgálóimmal együtt elérjem a hidat. Ugyan pillanatok alatt lerendeztem az őreit, alábecsültem Fenelt. Nem adta meg magát, az elméje pedig túl kiforrottnak bizonyult az elmetrükkökhöz. Nem hagyott más választást, minthogy példát statuáljak vele: a Decimator komrendszerével kapcsolatba léptem a talpon maradt védőkkel, aztán kivégeztem a parancsnokukat. A lépés meghozta a hatását, a harmadára apadt legénység megadta magát, a Decimator pedig teljes egészében az én irányításom alá került.

Mint azt sejtettem, a óriás lövegei nem maradtak a tétlenek a harc alatt, már azelőtt darabokra szedték az Impostort, hogy elértük volna a hidat. Mindazonáltal már nem volt rajta túl sok érték és mindvégig számoltam ezzel a lehetőséggel. A Trinity fregatt hordozta a tervem következő lépéséhez szükséges tízezer katonát és a speciális felszerelésüket. A jelemre feltűnt a színen az Ardent, majd átszállította a fejlesztett létfenntartórendszere által még így is éppen csak fenntartott embereket – egy számomra igen értékes személlyel egyetemben.

A Decimator már az utolsó ugrására készült, amikor a szolgálóim a szíнем elé hozták Aastralt. Hiába élvezte hónapokon keresztül a „vendégszeretetünket”, nem tudták megtörni a talpnyalóim. De bíztam benne, hogy én a pártunkra tudom állítani.

– Hiába hozatott ide – jelentette ki Vao a hátam mögött, amint elérte a hidat. – Én sosem fogom elárulni a Lovagrendet. Inkább a halál. – Elég bátor szavak egy lánkra vert kutyától, ezt meg kell hagyni.

– Senki sem várja el tőled, hogy eláruld a sajátjaidat – mondtam, felé fordulva. Levettem előtte a maszkomat, aztán a földre dobtam a legféltettebb titkom őrzőjét. – Éppen ellenkezőleg. Ideje, hogy ismét a császárod szolgálatába állj, ifjú tanítványom.

Astral szeme kikerekedett, a döbbenet megbénította a végtagjait.

– Nem... Ez nem lehet... – rázta a fejét hitetlenkedve. – Imaro...

– Felesleges kételkedni abban, ami a szemed előtt van. Néha a dolgok pont azok, aminek látszanak – mondtam neki azt a szöveget, amit már a tanítása alatt is ezerszer megosztottam vele. – Én vagyok az igazi Imaro Fel, az, aki jelenleg a Birodalom trónján ül nem más, mint a valódi Darth Trian.

– Tudom, érzem... Mester – sütötte le a szemét Astral. – De miért nem fedted fel magad korábban? Talán akkor nem...

– Ha most rántanám le a maszkomat a galaxis színe előtt, nem tűnnék többnek egy közönséges imposztornál – feleltem. Igazat mondtam, de helycsere miatt mindenki más azt hitte, hogy a szerepemet játszom. – Trian még azelőtt megöletne, hogy bármit is be tudnék bizonyítani. Csak egy módon bizonyíthatom be az igazamat: meg kell ölnöm őt és a fejével a kezemben kell lerántanom a maszkomat. Ezért igénylem a segítségedet. Az Egy Sith elég harcost ad a kezembe ahhoz, hogy bevegym a Főhadiszállást, de Felen nélkül te maradtál az egyetlen, aki el tudja intézni, hogy elég közel kerüljön hozzá a Decimator a támadáshoz.

– Ezt értem... Csak azt nem, miért kellett hónapokon át szenvednem? – kérdezte.

– Mert féltettem a titkomat – vágtam rá. – Sok ellenséget szereztem magamnak azóta, hogy átvettem az Egy Sith irányítását. Van, aki még úgy is rájöhet a kilétemre, hogy rosszul választom meg a gondolataimat, vagy éppen maszk nélkül nézek be a tükörbe. Még így is hatalmas kockázatot vállaltam ezzel a lépéssel.

– Talon – ébredt rá Astral.

– Bármennyire is szomorú kijelentenem, ha győzni akarunk, neki meg kell halnia – magyaráztam. – De egyelőre maradjunk a kézenfekvő problémánál. Segíteni fogsz nekem, vagy sem? – húztam a szemöldököm. Érdekes érzés fogott el, hogy ezt a maszk takarása nélkül csináltam... Így volt értelme.

– Sith vagy – jelentette ki Vao.

– Korántsem – hazudtam a képébe. – Darth Trian az igazi sith, egészen az idáig az ő parancsait lested, ahogyan az ő talpát nyalja az egész Birodalmi Lovagrend.

– Akkor miért követnek téged? – kérdezte.

– A Sith a legerősebbet követi, márpedig nálam nem létezik erősebb Erőhasználó. Erősebb vagyok, mint Trian, meg tudom állítani őt, de csak akkor, ha sikerül a közelébe kerülnöm. Szóval mit mondasz?

Astral nem felelt. Ismertem őt, megpróbált a lelkembe nézni, hogy tudja, mi lakozik benne – de semmit sem látott, mert én túl jó voltam ebben a játékban. Igaz, most az egyszer kivételt tettem, és kimutattam a lelkemben azt a porszemnyi részét, amit még nem rontott meg a Sötétség.

– Rendben – bólított rá Vao, bedőlt a trükknek. – Segíteni foglak, mesterem.

A padlón tértem magamhoz. Rengeteg kérdésre kaptam választ, ami számos döntést és tett meghozását sürgette, de egyelőre nem gondolhattam ezekre. Még mindig tartott a harc... Éppen belém akarta állítani a fénykardját az egyik lovag.

Kigurultam a fehér kard elől. A plazma beleállt a duracélba, mire egy kék fénykard hasított keresztül a birodalmi lovag mellkasán.

– Azt hitted, hogy bánthatod az úrnőt, mi? – ordította Sateen. – Azt hitted?!

Felugrottam a földről, a kezembe kerítve a fénykardomat. A szürke halálával senki sem maradt Sateen oldalán. Cade felé fordultam, aki több tucat holttest felett állt. Az egyik rohamosztagos még tartotta magát, Skywalker elpattintotta a mellkasára lőtt lézert, aztán a puskájával plazmát eresztett a fejébe.

Ezzel véget ért a harc, de mégsem stimmelt valami. Amikor körülnéztem, egyből felismertem a hiányzó elemet.

– Hol van Antares? – kérdeztem.

– Meglépett – mondta a tanítványom.

– Utána mentünk volna – tette hozzá Cade. – De akkor ki védte volna meg a drágalátos úrnőnket, aki egyszer csak összeesett egy kardpárbaj kellős közepén?

– Elhiheted, hogy nem önszántamból tettem – vágtam rá tüzes tekintettel.

– És mi lesz, ha Trian ellen is ez történik? – kérdezte Adane.

– Éppen róla van szó – feleltem. – Látomásom volt. Tudom, hogy hol van, tudom, hogy mit tervez... És azt is tudom, hogy ki lapul a maszk alatt.

– Ez mind szép és jó, de egy csata kellős közepén vagyunk, ha nem vennéd észre – vágta rá Skywalker.

– Ami azt illeti – tette hozzá Sateen. – Ha kinézel az ablakon, láthatod, hogy már senki sem lő senkit, tehát már feladták a küzdelmet. Ez remélhetőleg a Harbinger legénységének is fel fog tűnni, tehát hamarosan már azért a két tökkelütöttért sem kell aggódni, aki miatt senki sem aggódik.

Kivéve Cade-et, aki azonnal a komjához kapott.

– Blue, Syn, hallotok? – kérdezte.

– Kristály tisztán – felelte Delilah.

– A birodalmiak kezdik feladni, már nem kell sokáig kitartanotok – folytatta.

– Már most sem kell – vágta rá Blue. – Pont most kezdték megadni magukat. Ha jól sejtem, ez a ti érdeketek?

– Nem öltük meg Antarest, de elzavartuk – felelte Cade.

– Nos, a győzelem az győzelem – jelentette ki Blue. – Ne mondd neki, hogy érdekel, de rendben van az a hárpia?

– Ki vagy hangosítva – szóltam bele a beszélgetésbe.

Tudtam, hogy a csata után be kell számolnom a látomásomról, de azt nem sejtettem, hogy a Fővezér személyesen akarja hallani a fejleményeket. Cade-el együtt egy félreeső kabinba hívott minket a zászlóshajón, ahol még véletlenül sem hallgathatják le a párbeszédünket.

Skywalker után léptem be a helyiségbe, Stazi a fal mellett állt, kényelmesen nekidőlhetett volna, de ehelyett olyan volt, mint egy cövek. A szűrős tekintete mögött kíváncsiságot éreztem és félelmet, ami még engem is meglepett.

– Zárja be – parancsolt Cade-re, amint belépett a kabinba. Fafelém fordult, amint az exem eleget tett a kérésének. – Ha jól értesültem róla, fontos információkkal szolgál Darth Trianról. Méghozzá életbevágóan fontosakkal.

– Imaro Fel van a maszk alatt – bólintottam.

Stazi mereven pislogott egyet, nem mutatta ki, hogy mennyire meglepte őt a hír.

– Hogy mi van? – mondta kerek szemmel Cade. Eddig biztonsági okokból nem oszthattam meg vele, hogy miért hiúsult meg a küldetésünk.

– Darth Trian átvette a helyét, még a Mala előtt – kezdtem bele a magyarázatba. – Imaro sith-nek álcázva magát átvette az Egy Sith irányítását. A segítségükkel elfoglalta Decimatort, ami jelenleg a Bastionra tart. A Birodalom képtelen lesz leleplezni a csel, így Imarónak lehetősége lesz arra, hogy megölje az igazi Darth Triant. Ha ez megtörtént, magához fogja hívni a Szövetség mellett harcoló birodalmi csapatokat, feltámasztva a Sith Birodalmat.

– Képtelenség – rázta a fejét Cade. – Ha Darth Trian nem önmaga, azt már régen felfedte volna előtted az elmehíd. Az egyetlen lehetséges magyarázat az, ha Trian nemsokkal ezelőtt átműttette az arcát, hogy Imaro megölése után magához csalogathassa az ex-sith erőket.

– Tudom, hogy mit láttam – vágtam rá.

– Lehet, hogy igen, lehet, hogy megtévesztés áldozata lett – mondta Stazi. – Ez egyáltalán nem fontos tényező. Csak az számít, hogy ha Trian megöli Imarót és kikiáltja magát a galaxis császárának, akkor a többség számára tényleg úgy fog tűnni, hogy ő az igazi Imaro Fel. Ez azt jelenti, hogy mindenáron meg kell őt állítani. Tudja, hogy hol tart a Decimator? Mennyi idő lehet, amíg odaér?

– Kép nap, maximum három – mondtam a legoptimistább becslésemet.

– Akkor két napunk van arra, hogy megtámadjuk a Bastiont – jelentette ki Stazi.

– Lehetetlen – vágta rá Cade. – Tisztelettel, uram, de legalább egy hét kell ahhoz, hogy elég hajót gyűjtsünk a támadáshoz.

– A győzelemhez kell egy hét, a támadás még megoldható – felelte a Fővezér. – Az eddig összegyűlt armadáink harminchat órán belül ott lesznek. Kis szerencsével még ott lesznek, amikor odaér a Decimator és képesek lesznek elpusztítani azt. Amennyiben kudarcot vallanak, rajtuk áll majd a világ szeme. Az itt lévő hajóink ötvenhat órán belül ott lesznek, ha a Decimator még nem érte el a rendeltetési helyét, én képes leszek átvágni a birodalmi armadán, utat nyitva az átszálláshoz. Ha önök a fedélzetre kerülnek, közös erővel felül tudnak kerekedni a Nagyúron, nemde?

– Minden bizonnyal – bólintottam rá.

– De külön hajókon megyünk – tette hozzá Cade. – A Decimator a galaxis legerősebb rombolója, nem lesz egyszerű átszállni rá. Ha csak egy hajót küldünk, akkor azt jó eséllyel lelőhetik, de két külön célpont már megosztaná a védők figyelmét. Arról nem is beszélve, hogy ha az egyiket sajnálatos módon lelőnék, a másik még célba érhet, reményt adva a sikerre.

Stazi szótlanul bólintott egyet, miközben én szúrósan néztem Skywalkerre. Tudtam, hogy nem utálatból és nem nem elővigyázatosságból javasolta az ötletet.

– Amennyiben nincs kérdésük, azonnal útnak indulunk – törte meg a csendet a Fővezér.

– Nem kellene előbb közzé tenni egy figyelmeztetést? – kérdezte Cade. – Ha a szürkék ez-egyszer hisznek nekünk, talán nem kell beáldoznunk a fél Szövetségi Flottát. – Fájdalmasan ráztam a fejemet az elhangzottak után. Szerencsére nem nekem kellett elmagyaráznom neki a dolgokat.

– Attól tartok, ez egy végtelenül ostoba cselekedet lenne – rázta meg a fejét Stazi. – Ha elhallgatjuk a Nagyúr kilétét, a Decimator minden bizonnyal átmenne az ellenőrzéseiken, más esetben Trian nem tenné kockára a nyakát. Viszont, ha azt mondjuk, hogy a Nagyúr Imaro Felnek álcázza magát, azzal már táptalajt adunk annak a káros hitnek, hogy valóban ő a jogos császára a Birodalomnak.

– Na és? – húzta a szemöldökét Skywalker.

– És – hangsúlyoztam –, ha a mögöttünk lévő ex-birodalmiak csak megsejtik, hogy megszületőben van egy új Sith Birodalom, akkor gondolkodás nélkül tüzet fognak nyitni a szövetségi hajókra. Lehet, hogy mellettünk harcoltak az elmúlt időben, de csak azért, mert jobban utálják a szürkéket, mint minket.

– Lehet, de minden parancsnok maga döntené el, hogy mit csinál az erőivel – felelte Cade. – Nincs külön frakciójuk, így képtelenek lesznek egységesen fellépni a Szövetség ellen, bármit is ígér nekik egy sith Imaro. Lesz, aki átpártol hozzá, ez igaz, de inkább gyűljön meg a bajunk egy lázadással, minthogy annyi hajók és életet vesztegezzünk el, hogy béketárgyalásokat kelljen kezdenünk a szürkével.

– Abban igaza van, hogy nincs külön frakciójuk – felelte Stazi. – De hatalmas rá az igényük. A Coruscant óta egyik próbálkozás történik a másik után egy külön birodalom létrehozásához. Ezek kivétel nélkül megvetették a Szövetséget és jogos uralkodóknak fogadták el az Egy Sith-et. Ha nincs Morrigan Corde, Trian már rég megkezdte volna ellenünk a hadjáratát. Attól tartok, hogy ilyen körülmények között az ő birodalmának még a lehetősége is kiválthat egy olyan erejű lázadást, ami kivághat egy darabot a Szövetségtől. Az új Sith Birodalom tényleges megléte pedig könnyedén térdre is kényszeríthet minket.

– Térdre kényszeríthet? – hüledezett Cade. – Azt hittem, hogy a flottánk nagyját még mindig a saját hajóink adják.

– A kétharmadát – vágta rá Stazi. – Azonban a birodalmi hajók erősebbek, mint a mieink és kulcspozíciókban vannak a flottáinkban. Ha ők kezdik a harcot, attól tartok, hogy csak igen kevés helyen lesznek képesek megállítanunk őket. Túl kevésen.

– Akkor nem, ha figyelmeztetjük a Flottát – felelte Cade. – Lehet, hogy sokat buknánk rajta, de legalább nem mindent. – Ebben szerintem is igaza volt, de Stazihoz hasonlóan én sem akartam, hogy bármilyen formában is létrejöjjön Imaro birodalma.

– Kizárt, hogy a galaxis megosztott maradjon, azok után, amint keresztülment – rázta a fejét Stazi. – A Bastionon megállítjuk a Nagyurat, vagy pedig minden elveszett a számunkra. Így is egy kisebb csodára lesz szükségünk ahhoz, hogy a vereségünk után le tudjunk számolni a szürkékkel.

– Mindent vagy semmit – helyeseltem, tudva, hogy – ha még nem vették észre a kódjaimat – a csata után én egy gombnyomással lerendezhetem a Bastiont. Lehet, hogy újabb milliók vére fog száradni a lelkemen, de inkább én szenvedjek egy egész galaxis helyett.

Eszedbe ne jusson! – mondta a fejemben Aayla. Még mindig odabent bujkált, még mindig azt akarta, hogy a helyes úton járjak. De én már rég nem hallgattam rá.